

Тазкия дарслари (131-дарс). Иккиюзламачилик

ТАЗКИЯ

131-ДАРС

Шайх Муҳаммад Содиқ Муҳаммад Юсуф роҳимахуллоҳнинг «Тасаввуф ҳақида тасаввур», «Рухий тарбия» 1-2-3-жузи ва «Хислатли ҳикматлар шарҳи» 1-2-3-4-5-жузи китоблари асосида бериб борилади. Мавзуларнинг тўлиқ матни билан танишиш учун китобнинг ўзига мурожаат этиш тавсия этилади.

16:00 / 10.04.2021 3793

Бундай одам арабларда «икки тилли» ҳам дейилади. Бу сифатга эга бўлган одам икки душман тараф орасида гап ташиб юради ва икки тарафга ҳам ёқадиган гапни гапирди. Қайси тарафнинг қаршисида турса, ўшани мақтаб, бошқа тарафни ёмонлайди.

عَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ لَالِئُ السَّرَّعِ مَسْنُؤُهُ عَنَّ لَلِئِ يَصْرَ رِيْرُهُ يَا بَأْ نَ
ءَالُؤُهُ وَهَجَّ وَبِءَالُؤُهُ يَا تَأِي يَدِّلَا نِيْهِ هَجُّوْلَا وَدِسَانِ لَلِئِ رَشْنِإِ: لُؤُقِيْ مَلَسُو
ةً. عَعَبْرَالِئِ هَاوْر. «عَجَّ وَبِ»

Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«У киши Расулulloҳ соллаллоху алайҳи васалламнинг «Албатта, одамларнинг ёмони иккиюзламачи кишидир. Анавиларга бир юз билан келади ва манавиларга бир юз билан келади», деганларини эшитган экан».

Тўртовлари ривоят қилишган.

هَلْ نَاكَ نَمٌ: مَلَسُوْ عَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ لَالِئُ السَّرَّعِ لَاقٍ: لَاقٍ رَامَعَنْ
دُوَادٌ وَبَأْ هَاوْر. «رَانُ نَمِنَانِ اسْلَمَ اِيْقَالِ مَوِيْ هَلْ نَاكَ اِيْ نَدِلَا يَفِنَا هَجَّ وَ»

Аммор розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Расулulloҳ соллаллоху алайҳи васаллам:

«Кимнинг бу дунёда икки юзи бўлса, қиёмат куни унинг оловдан бўлган икки тили бўлади», дедилар».

Абу Довуд ривоят қилган.

Иккиюзламачилик чақимчиликдан ҳам ёмондир. Чунки чақимчи бир тарафнинг гапини бошқасига ташийди. Иккиюзламачи эса икки тарафнинг гапини ташийди.

Икки душман тарафнинг олдига кириб, уларни яраштириш учун иккисига ҳам хушомад қилиб, тўғри гапни гапирган одам иккиюзламачи бўлмайди.

Бировнинг ёмонлигидан қўрққани учун сиртдан бошқача кўриниш ҳам иккиюзламачилик бўлмайди. Балки узрли ҳолат бўлади.

يَا لَيْسَ هَلْ لَ الْوَسْرَ يَلْعَلْ جَرَنْذَاتُ سَا؛ تَلَاقُ اَهْنَ عُلْ لَلَا يَصْرَ شَائِعْ نَ
نُبَا وَ أَرِي شَعْلَا وَحَا سَائِبُ هَلْ اُونْدَائَا؛ لَاقَفَ مَلَسَوَ هَيْلَعُ هَلْ لَلَا
يَدَّلَا تَلُقُ هَلْ لَلَا لُوسَرُ أَي؛ تَلُقُ مَالَكُلَا هَلْ نَالَا لَخَدَا مَلَفَ، «أَرِي شَعْلَا
هُكَرَتْ نَمَسَانَا رَشَّ نَا هَيْلَعُ أَيَا»؛ لَاقُ؟ مَالَكُلَا هَلْ تَلَلَا مُتَ تَلُقُ
هُعَبْرَالَا هَاوَرُ. «وَشُحْفَاقَاتُ سَانَا لَلَا عَدَاوَا وَسَانَا لَلَا

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Бир киши Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига киришга изн сўради. Бас, у зот:

«Унга изн беринглар. У ўз уруғининг қандай ҳам ёмон биродари ёки уруғининг қандай ҳам ёмон ўғли», дедилар.

У кирганида эса унга мулойим гап айтдилар. Мен:

«Эй Аллоҳнинг Расули, айтган гапингизни айтдингиз-у, кейин унга мулойим гапирдингиз?» дедим.

«Эй Оиша! Одамларнинг ёмони одамлар унинг фаҳшидан қўрқиб, тарк қилганларидир», дедилар».

Тўртовлари ривоят қилишган.

Абу Дардо розияллоҳу анҳу: «Бир қавмларнинг юзларига табассум ила боқамиз, аммо қалбларимиз уларни лаънатлайди», деган.

«Руҳий тарбия» китоби асосида тайёрланди